

напрежение, приятна и замайваща. В главата ѝ пламваха покъсани, каточе чужди мисли и едва родени, веднага пак се разтапяха в нищо.

Тя не бе забелязала дори, че оркестрът отново бе почнал. По едно време разклатеният ритъм на тая изискана музика, банализирана от кафенета и грамофони, я разбуди за малко. Това беше номерът, който мъжът чакаше. Глухите удари на тъпана, екзотиката на виещата се спирално мелодия ѝ напомни свирките на змиеукротители. Погледна насреща. Той бе подпрял брада на бастона, както в началото, и главата му бе леко наклонена на една страна. Под полуспуснатите клепачи зениците, насочени в нейните очи, светяха с черен блясък, пронизваха я, слизаха някъде дълбоко в нея и разбъркваха всичко. Тя с усилие обърна лицето си, но след минута отново изви очи към неговите. Най-сетне оркестрът спря. В салона зашумя глъчка, възннаха чаши. Полузатворила очи, тя продължаваше в себе си разлюшканата мелодия на оркестра.

— Ще позволи ли мадам, да ѝ предложа един коктейл?

Тя цяла трепна и инстинктивно се